

nærmere at udføre, at mit Svar herpaa var Forslag om en administrerende Directeur. Det er min Overbeviisning, at der kunde gøres Mere for at gjøre Anstalten saa tilgængelig som muligt, men det er tillige min Overbeviisning, at det vil blive vanskeligt, saalænge Administrationen er henlagt til Mænd, for hvem den er et Bierhverv, Mænd, som ikke ere kalbede til med særlig Drift og Lyft at arbejde i denne Retning, ikke ere kalbede til at offere hele deres Tid, alle deres Tanker, hele deres Interesse paa at gjøre Anstalten saa nyttig og brugbar for Befolkningen som muligt. Den sidste ærede Taler fremdrog ogsaa et andet Spørgsmaal i Anledning af en Ytring af en æret Rigsdagsmand her tæt ved (Spønde); hertil maa jeg svare, at jeg tilstaaer, at det heller ikke var mig ganske klart, hvad denne ærede Rigsdagsmand meente med, at Enkassens Underbalance kunde dækkes ved Livsforſikringsanstaltens Overskud; men jeg erkjender, at det er en Feil fra min Side, at jeg ikke tidligere har fralagt mig Meddeeltigheden i en saadan Tanke. Det er ikke blot min Overbeviisning, at det er nødvendigt, at en saadan Anstalt for at faae Indgang i Befolkningen skal være ordnet i sin Administration saaledes, at Befolkningen med Tillid, Aabenhed og Velvillie kommer den imøde, at der gjøres, hvad der kan gjøres af den for at trække Befolkningen til sig; men det er ogsaa min Overbeviisning, at Regjeringen saa lidet som muligt skal blande sig i Dispositionen over de Midler, der aabenhart tilhøre Anstalten, og som give dens Interessesenter Sikkerheden. Ligesom disse Midler, som der i Planen staaer, skulle være adskilte fra andre Fonds, saaledes mener jeg ogsaa, at skal der træffes et Arrangement imellem Finantſterne og Anstalten, bør det helst stee saaledes, som stee er i sin Tid, ved frivillig Overenskomst imellem Bestyrelsen og Finantſministeren, og jeg skal tilføie, at jeg i saa Henseende aldrig har haft nogen Grund til at beklage mig over den Maade, hvorpaa Anstaltens Bestyrelse har stillet sig ligeoverfor Finantſministeren.

Da jeg har Ordet, skal jeg tillade mig at føie nogle Ytringer til forskjellige Bemærkninger, som i Discussionens Løb ere fremkomne.

Af det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) blev der rettet et Spørgsmaal til mig, som jeg glemte at besvare, og som ogsaa et Par Gange senere, navnlig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2de Valgkreds (Tuxen), er blevet bragt frem, Spørgsmaalet om Korsør—Kiel Søposttrouen. De ærede Medlemmer ville vide, at den Route, der for Tiden benyttes, ikke er Danmarks egentlige Søpostroute, men man har hidtil været nødt til at opretholde Routen Korsør—Lübeck, for ved denne om end besværligere og kostbarere Maade at bringe en saadan Communication tilveie, som maatte svare til Landets Tarv. Jeg erkjender imidlertid, at denne Vei er af den Vækkendehed, at man saa hurtigt som muligt maa see at komme bort fra den, ikke blot fordi den paa visse Tider af Aaret er usikker paa Grund af, at Skibene skulle gaae op ad Traven, hvilket ikke kan stee uden ved Dagslyst, men ogsaa, og det er det Væsentligste, fordi den medfører langt større Bekostninger end Routen Korsør—Kiel, og endelig fordi den for de Passagerer, der skulle bidrage til at bære Routen, kræver en Særlig reise, der altid maa stee om Natten. Desuden er den omtrent dobbelt saa lang som den anden Route. Der er saaledes haade af Hensyn til Bekostningen og til de Byrder, den medfører, tilstrækkelig Grund til at komme bort fra den nuværende Route, og jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende anseer disse Byrder og Misligheder for saa store, at jeg ikke vil kunne paatage mig Ansvaret for at fortsætte den, naar det paa nogen Maade er muligt at komme bort derfra. De ærede Medlemmer ville ogsaa være bekendte med, at det ikke er den danske Postbestyrelses eller den danske Regjerings Skyld, at Korsør—Kiel Routen endnu ikke er gjenoptagen, men at det har beroet paa politiske Vanskeligheder, som man ikke har kunnet hæve. Der kan reises det Spørgsmaal, og det forekommer mig, at det tildeels involveres i de Ytringer, der ere komne frem, om man ikke aldeles kunde opgive Søposttrouen og benytte sig af den Udvikling af Jernbanesystemet, som nu for ganske nylig er bleven gjort. Jeg troer dertil at maatte svare, at medmindre Jernbanetrafikken undergaaer en temmelig væsentlig For-